

Nr 1.

Av herr **Olsson** i Kollungeröd, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 2, angående glidande tullsatser för vissa slag av spannmål m. m.

Då Kungl. Maj:t i propositionen nr 2 rörande spannmålsregleringen för tiden 1 juni 1920—31 maj 1922 begränsat den föreslagna glidande tullskalan för importerat vete, råg eller korn till högst 3 kronor 70 öre för 100 kilogram, beder jag få anföra de skäl, som enligt mitt förmenande tala emot denna begränsning.

De sakkunniga ha i sitt förslag rörande den statliga spannmålsregleringens avveckling bland annat uppgjort en plan för beräkning av produktionskostnaden av dessa spannmålsslag inom landet och föreslagit, att på denna kostnad skulle avdragas 5 procent samt att därefter hälften av vad utländsk spannmål av dessa slag kostar i svensk hamn under produktionskostnaden inom landet skulle täckas med en glidtull å den importerade varan.

Redan den beräknade kostnaden för produceringen av deciton vete och råg, för vilken beräkning agronom Nanneson ensam svarar, är ganska låg. Varken mans- eller hästdagsverken per hektar torde räcka till vad som i verkligheten nedlägges, och priset å hästdagsverke = 0.2 deciton havre utgör efter 30 kronor deciton = 6 kronor per dag, under det ett hästdagsverke nu står lägst i tio kronor. Antalet säckar per hektar är även beräknat efter ganska gynnsamma förhållanden, under det resultatet vid ogynnsamma väderleksförhållanden ofta blir sämre.

Då jag emellertid icke är i tillfälle att bevisa motsatsen till de gjorda beräkningarna, finner jag det lönlöst att häri yrka ändring.

Att brödsädsodlingen icke varit lika lönande som fodersädsodlingen även före krisåren, bevisas bäst därav, att den förra under 10-års-

perioden 1904—1913 minskats med cirka 8,000 hektar, under det att åkerarealen under samma period ökats med cirka 91,000 hektar. Nu är det ganska möjligt att utländsk brödsädsspannmål i svensk hamn, under den tid här är i fråga, kommer att betinga sådant pris, att någon glidtull ej alls ifrågakommer. Detta vet emellertid icke jordbrukaren vid den tid, mer än ett år förut, då trädan skall beredas och sådd verkställas. Vet man däremot, att även om den utländska spannmålen skulle falla avsevärt under den inhemska produktionskostnad, så blir dock halva prisskillnaden täckt genom glidtull, så bidrager detta till brödsädsproduktionens uppehållande, vilket torde vara av största vikt under ännu rådande osäkra importförhållanden.

Ett fastslående av en maximitull av högst 3 kronor 70 öre verkar ofördelaktigt på den inhemska brödsädsproduktionen. Förslaget är också en provisorisk krislag och ej prejudicerande.

Jag tager mig friheten vördsamt hemställa,

att riksdagen täcktes besluta en tullsats å importerad spannmål, mjöl och gryn m. m. i enlighet med den kungl. propositionen, men att den bestämmelsen »samt att tullen icke må i något fall överstiga 3 kronor 70 öre för 100 kilogram» måtte ur lagförslaget utgå;

samt att vederbörande utskott täcktes utforma härav betingad ändring i förslaget till ändrad lydelse av vissa rubriker i tulltaxan.

Stockholm den 7 augusti 1919.

Bernhard Olsson
i Kollungeröd.
